

بسم الله الرحمن الرحيم

آیا بشار واقعاً برنده جنگ سوریه است؟

(ترجمه)

خبر

استیفن دی مستورا نماینده ی ویژه ی سازمان ملل در یک نشست خبری در قزاقستان بیان داشت: «باید گفتگوها را با گروه های شورشی در سوریه متوقف کرد و حالا وقت آن فرا رسیده که گروه های مخالف درک کنند که ناکام جنگ طولانی شش و نیم ساله ی سوریه بوده اند.» به گفته ی وی، این پیام برای جناح های مخالف کاملاً واضح است؛ اگر آن ها می خواستند درین جنگ پیروز شوند، بدون شک این توان را نداشتند و در نهایت به صلح تن خواهند داد. اگر کسی این اظهارات را با واقعیت موجوده بررسی نماید، در خواهد یافت که برای داخل شدن در مناطق سوریه باید راه طولانی را بپیماید.

تبصره

از زمان سقوط شهر حلب در ماه جنوری ۲۰۱۷م، بشار اسد اعلام نمود که با وارد نمودن ضربه ی سنگینی به گروه های شورشی به پیروزی نایل شده ایم. مردم این شهر همراه با گروه های مخالف دولت که قبلاً توسط ترکیه حمایه ی تسلیحاتی می شدند، متأسفانه این بار تنها گذاشته شدند. با سپری نمودن ماه ها محاصره ی طولانی، ساکنین و مخالفین در این منطقه، چاره ای جز پذیرفتن شرایط بشار اسد و حامیان وی، به ویژه زمانی که ترکیه در اساسی ترین شرایط دست از حمایت آن ها برداشت، نداشتند. از هنگام محاصره ی شهر ادلیب، این شهر یگانه منطقه ای بود که در دسترس جنگجویان مخالف دولت قرار داشت.

هنگامی که بشار اسد به پیروزی موقت در شهر حلب دست یافت، نباید از این حقیقت چشم پوشی کرد که این رژیم برای کنترل سرتاسری شهر دمشق به کمبود نیروی مسلح مواجه گردید. اگر دقیق بررسی گردد، از زمان سقوط شهر حلب شیوه جنگ تغییر کرده و مربوط به این رژیم می شود که چگونه منافع اش را در چنین شرایط تحکیم می کند.

بیشترین نبردها از هنگام سقوط شهر حلب، میان نیروی SDF ترکی و داعش در مناطق رقه و دیرالزور اتفاق افتاده است. درین نبردها بعضی نظامیان سوری ارتش را ترک و شمار زیاد آن ها به مرگ مواجه گردیدند که روی این دلیل، آن ها به کمک نیروهای نظامی ایران و روسیه نیاز پیدا کردند. اگر به این وضعیت دقیق دیده شود، اصلاً امکان ندارد که رژیم سوریه کنترل سرتاسری را در این سرزمین کسب کرده باشد و این خود دلالت بر عدم پیروزی رژیم بشار اسد می کند. ضمناً رژیم سوریه برای برنده شدن درین جنگ، اکثریت نیروی خود را نیز از دست داده است.

در ماه می ۲۰۱۷م، یک توافق نامه میان کشورهای روسیه، ایران، ترکیه و گروه های مخالف دولت به امضاء رسید تا حقیقت این جنگ معلوم گردیده و بتوانند همه ی آن ها به یک راه حل مناسب برسند. هم چنان در چهارمین بار کنفرانس آستانه مبنی بر امنیت مناطق جنگ زده موافقه صورت گرفت تا این که ساحات ناامن و جنگی به ساحات امن تبدیل شده و در مرزهای این مناطق کمر بند های امنیتی و پوسته های نظامی ساخته شوند که از وارد شدن افراد ملکی غیر مسلح، موترهای حامل کمک های بشر دوستانه و ادامه پیشرفت های اقتصادی اطمینان حاصل گردد.

تمام این مناطق توسط ایران، ترکیه و روسیه کنترل خواهند شد. ازین اقدام، واضح دیده می شود که رژیم سوریه قادر به تحکیم مناطق در سرتاسر سرزمین نبوده و هم چنان توانایی مقابله و جنگ را در مقابل گروه های مخالف دولت از دست داده است. این بدین معنی است که رژیم سوریه یک بار دیگر بعضی مناطق قلمرو خود را از دست خواهد داد. اگر عمیقاً دیده شود، علت نگرانی قدرت های جهانی و منطوقی بالای سوریه و فراهم کردن حمایت سیاسی برای بشار اسد، دسترسی و کنترل مناطق سوریه توسط آن ها است. لهذا برای پیروز گردانیدن وی از هیچ نوع حمایت و کمک در این زمینه دریغ نمی ورزند.

حقیقت امر این است که استیفن دیمستورا نماینده ی ویژه سازمان ملل، نتوانست که برای سوریه راه حل سیاسی را جویا شود. راه حل های سیاسی که در آستانه، ژینو و ریاض برای حل این معضله اتخاذ گردیده بود، بر ختم شورش ها و حفظ رژیم در دمشق دلالت می کرد؛ اما در همه این نشست ها هیچ یکی از نماینده های گروه های مخالف دولت خواسته نشده بود، به همین دلیل تمام جلسات و گفتگوها به ناکامی انجامید. در حقیقت قدرت های جهانی بعد از حمایت همه جانبه ی نیم دهه ای از رژیم بشار اسد، از پیدا نمودن راه حل واقعی برای مردم سوریه عاجز مانده است.

با در نظر داشت همه کوشش ها و تلاش های قدرت های جهانی برای خاموش نمودن انقلاب سوریه، حالا بدین نتیجه می رسیم که آن ها قادر به کنترل و حل کردن مشکلات نبوده و نخواهند بود.

نویسنده: عدنان خان

برای دفتر مطبوعاتی مرکزی حزب التحریر

۲۸ ذوالحجه ۱۴۳۸ هـ.ق

۱۸ سپتمبر ۲۰۱۷ م